

Славяно-Македонца? Защото нито въ летописи, нито въ цариградски царски кодексы, во всичко съществуваніе тогавашнаго българскаго христіанскаго царства на Балканскій Полуостровъ, не нахождаме да са были пращаны въ България Българскіи Архіепископы изъ Цариградъ или изъ Римъ. И можеше ли да быде това, щото България и нейна Церковь да бждатъ толкува презрѣны въ Римски и въ Цариградски очи, така, щото летописцытъ въ своитъ си дневници нещели нито да вспомнать за български пастыри и учители, ако токмо въистина са были пращаны тіа духовны български наставницы въ България изъ Цариградъ или изъ Римъ? Това нѣщо никакъ не можеме не токмо да кажеме, но нито можеме да помислиме; защото съвършенно знаеме, че каквото Римъ, така и Цариградъ всегда са ся интересовали за България и за българската церковь 63), ся са карали и ся са пречкали между себе си за права надъ българската церковь и ся са претичали единъ предъ другъ, кой по-скоро да послужи на България и на Църквата ѝ, за да можатъ съ нѣкаковъ начинъ да ся мѣшатъ въ български дѣла и управление, което и до днесъ търпи Българскій народъ въ църковнытъ си дѣла.

И така на основаніе всего вышеказаннаго утвърждаваме, що Българската Церковь послѣ първыйтъ си независимый Архіепископъ, когото пріе изъ Цариградъ Българскый Царъ святой Борисъ—Михаилъ, имала е свои Архіепископы изъ природни свои Българы, които Архіепископы были избираемы изъ средъ среде на своитъ Български Епископы и, послѣ откакъ ги утвърждавали Българскытъ Ца-

---

63) Ако и сега при всичкій упадокъ нашъ тіа безсовѣстни Римски и Цариградски интереси не ны оставятъ на миръ подъ благотворното Султаново крыло да си отдѣхнемъ при наша-та Майчица Българска церковь; то колко по-выше были голѣмы тіа интересы, когато, можеме да кажеме на вѣрно, Цариградъ трепеталъ, а Римъ благоговѣлъ предъ Българско Владычество?